

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 699/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиље Г.Г.-П. из Б., чији је пуномоћник М.К., адвокат из Б., против туженог П. н. и м. ДОО из Београда, чији је пуномоћник С.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 475/14 од 26.11.2014. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 475/14 од 26.11.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2677/11 од 05.12.2012. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр. 781 од 02.06.2011. године којим је тужиљи отказан уговор о раду бр. 908 од 14.04.2008. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права по основу рада. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати 67.500,00 динара, са законском затезном каматом од 05.12.2012. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 475/14 од 26.11.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу којим је поништено као незаконито решење туженог бр. 781 од 02.06.2011. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиљи призна сва права по основу рада и у ставу другом изреке (решење о трошковима поступка) и у овом делу предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилца је одговорила на ревизију туженог, тражећи да се иста одбије, а захтевала је и накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. истог члана, на коју се ревизијом туженог неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу на неодређено време код туженог, на основу уговора о раду од 14.04.2008. године и обављала је послове самосталног референта - медијског саветника у одељењу продаје огласа. Решењем туженог од 02.06.2011. године отказан јој је уговор о раду уз исплату отпремнине, јер је за њеним радом престала потреба, а није могао да јој се омогући премештај на друге послове, обезбеди рад код другог послодавца и остваре друга права у складу са законом и колективним уговором. Комисија за утврђивање вишка запослених установила је да вишак код туженог представљају 22 радника, међу којима се налазила и тужилца, јер су укинута послови које је до тада обављала. Споразумом закљученим између туженог и новог синдиката П. од 31.03.2009. године одређен је број заштићених чланова у синдикату. Чланом 3. Споразума предвиђено је да нови синдикат код туженог има право на три заштићена члана синдикалног одбора, док је у члану 5. наведено да ће било која промена са списка заштићених чланова бити предмет нових преговора послодавца и синдиката. Из списка у прилогу Споразума произилази да су као заштићени чланови синдиката код туженог поред председника Б.С. били одређени С.С., Г.К. и М.К.. На седници новог синдиката П. одржаној 09.05.2011. године донета је одлука о замени два заштићена члана одбора, као заштићен члан изабрана је тужилца и истог дана синдикат је о томе обавестио послодавца. По захтеву послодавца за доставу документације, синдикална организација је 18.05.2011. године директору туженог доставила тражена писмена.

По схватању овог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење туженог којим је тужилци отказан уговор о раду и обавезан тужени да тужилцу врати на рад, дајући разлоге које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Према члану 188. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...) број синдикалних представника који уживају заштиту од отказа уговора о раду

утврђује се колективним уговором, односно споразумом синдиката са послодавцем, зависно од броја чланова синдиката код послодавца.

Из садржине наведене одредбе произилази да је послодавац овлашћен да са синдикатом преговара о броју синдикалних представника, али не и о лицима које синдикат именује или бира за свог представника, јер је одлучивање о томе у домену самосталне одлуке синдикално организованог колектива, како су то правилно закључили нижестепени судови. Кад синдикат донесе одлуку о замени својих заштићених представника и о томе благовремено обавести послодавца, изабрани или именовани заштићени представник синдиката не може трпети штетне последице изостанка сагласности послодавца за закључење анекса споразума без за то разумно прихватљивог разлога.

Из наведених разлога, правилно су нижестепени судови оценили да је у време доношења оспорене одлуке о отказу уговора о раду тужилца била изабрани синдикални представник који ужива посебну заштиту од отказа уговора о раду из члана 188. став 1. тачка 3. Закона о раду, због чега су правилно усвојили тужбени захтев за поништај оспореног решења. Околност да синдикат туженог са послодавцем није постигао сагласност у погледу замене заштићених синдикалних представника је без утицаја на друкчију одлуку, с обзиром да је избор и именовање синдикалних представника законом гарантовано право синдиката и да до закључења новог споразума није дошло искључиво кривицом послодавца.

Правилна је и одлука у погледу захтева тужилце за враћање на рад, јер је донета правилном применом правила из члана 191. став 2. Закона о раду.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Одбијен је захтев за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, јер ова процесна радња није била потребна у ревизијском поступку, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**